

Sygn. akt: I C 975/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Podubińska
Protokolant:	st.sekr. sąd. Krystyna Hartung

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 marca 2018 r. w Szczytnie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko D. W.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. Zasądza od powoda na rzecz pozwanego tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę (...),70 (jeden tysiąc dwieście trzydzieści sześć 70/100), w tym 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego

Sygn. akt I C 975/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód M. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego D. W. na swoją rzecz kwoty 4073,74 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 19 marca 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że powód zajmuje się naprawą samochodów i w 2016 roku wykonał na zlecenie pozwanego naprawę samochodu marki V. (...). Pozwany podał, że samochód stanowi własność M. Z. prowadzącego działalność gospodarczą pn. (...)w D., a on sam działa jako pracownik tej firmy. Powód wystawił fakturę za wykonaną usługę na dane wskazane przez pozwanego z odroczonym terminem płatności na przelew. Powód wzywał do zapłaty osobę wskazaną w fakturze, jako nabywca, pełnomocnik M. Z. odpowiedział, że ten nie jest właścicielem pojazdu, jak również pozwany nie jest pracownikiem jego firmy. W związku z tym, należy uznać pozwanego za osobę odpowiedzialną za zapłatę wynagrodzenia za wykonaną usługę.

Nakazem zapłaty z dnia 7 grudnia 2016 roku w sprawie I NC 1463/16 uwzględniono powództwo w całości.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany D. W. wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu podniósł, że pracował w firmie (...)_ T. na terenie D. i po zakończeniu pracy nie miał jak wrócić do miejsca zamieszkania w J., wobec czego pracodawca, M. Z. udostępnił mu swój samochód marki V. (...). W trakcie drogi samochód uległ awarii, o czym telefonicznie poinformował pracodawcę. Ten zlecił mu odstawienie samochodu do najbliższego warsztatu, wykonał to polecenie podając pracodawcy adres warsztatu, numer telefonu i miejsce, gdzie pozostał samochód w celu wykonania

naprawy. Dalszych losów nie zna, ponieważ po pozostawieniu tam samochodu nikt się z nim nie kontaktował, nie dokonywał on też odbioru pojazdu i nie wie, kto to zrobił.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany D. W. pracował bez formalnie zawartej umowy u M. Z., prowadzącego działalność gospodarczą pn. (...)w D.. Pod koniec lutego 2016 roku okazało się, że nie będzie dla niego więcej pracy, zapadła decyzja, że ma wrócić do domu do J.. Tego dnia nie było żadnych połączeń komunikacją publiczną w rejon M., wobec czego M. Z. zaoferował, że użyczy pozwanemu samochód, by ten mógł dojechać, a następnie samochód ten do D. miał odstawić inny pracownik M. Z. mieszkający w pobliżu pozwanego. M. Z. wydał pozwanemu samochód marki V. (...).

W czasie drogi samochód zaczął źle pracować, kontrolki wskazywały konieczność wykonania napraw warsztatowych. Pozwany skontaktował się z M. Z. i ten polecił mu, by w miarę możliwości dojechał do domu i tam w okolicy wstawił samochód do któregoś z warsztatów w celu jego naprawy.

Po dojechaniu do J. pozwany pojechał do warsztatu powoda, M. P., którego poinformował o sytuacji i że prawdopodobnie samochód trzeba będzie naprawić. Po dwóch dniach ponownie skontaktował się z M. P., poinformował, że samochód w ogóle przestał jeździć i obaj holowali samochód do warsztatu. Pozwany przekazał powodowi telefon kontaktowy do M. Z. i odjechał. Pozwany wstępnie przejrzał samochód i stwierdził, co uległo uszkodzeniu i jako może być koszt, zadzwonił do M. Z. i poinformował o swoich ustaleniach, ustalili, że M. Z. wyśle niektóre części do naprawy kurierem, a pozostałe powód zamówi. M. Z. poprosił też o wystawienie po naprawie faktury na jego firmę. Wysłał smsem dane D. W., który dostarczył je M. P. jeszcze tego samego dnia. Kilka dni potem D. W. wyjechał z J. do pracy i nie kontaktował się już ani z M. Z., ani z M. P..

Natomiast M. P. wykonał naprawę, zawiadomił o tym M. Z., wystawił fakturę nr (...) z dnia 4 marca 2016 roku na kwotę 4073,74 złote z terminem płatności 14 dni i przesłał ją do wymienionego. W tym czasie już kilkakrotnie kontaktował się z nim inny pracownik M. Z. znany też M. P. osobiście dopytując o zakończenie naprawy, po uzyskaniu informacji, że samochód jest gotowy do odbioru przyjechał i zabrał go i udał się z nim do D..

Po upływie okresu płatności faktury, gdy należność nie wpłynęła M. P. zadzwonił do M. Z., ten poinformował go, że samochód jest uszkodzony i wstawia go do warsztatu, by to sprawdzić. Po kilku dniach M. P. skontaktował się z warsztatem, w którym był pojazd i potwierdził, że usługa była wykonana prawidłowo. Po kolejnych wezwaniach do zapłaty, M. Z. zadzwonił do powoda i stwierdził, że jak dalej będzie domagał się pieniędzy to ten zrobi z nim porządek”.

Powód nie uzyskał zapłaty za wykonaną usługę.

/ dowód zeznania świadków K. W. K 86-87, M. Z. K 172-174, przesłuchanie stron- powoda K 185, pozwanego K 186, faktura nr (...) 9, korespondencja z M. Z. K 10-11)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową oraz w oparciu o zeznania świadków M. Z. i K. W. i przesłuchanie stron. Wszystkie te dowody są ze sobą w części istotnej dla rozstrzygnięcia zgodne i spójne, w szczególności zgodne są co do okoliczności przekazania powodowi pojazdu marki V. do naprawy i okoliczności zlecenia mu wykonania tej naprawy.

Z powyższych dowodów jednoznacznie wynika, że pozwany nie zawierał z powodem tej umowy, nie zlecał mu w swoim imieniu wykonania usługi, a jedynie na polecenie M. Z., w uzgodnieniu z powodem przekazał temu ostatniemu samochód, który tylko czasowo był w jego użytkowaniu. Jak zeznał M. Z. polecił pozwanemu, jako swojemu pracownikowi zlecenie usługi naprawy w jego imieniu. Tak zeznał M. Z., jak i samego powoda wynika, że wszystkie kwestie dotyczące naprawy, jej zakresu, kosztów uzgadniał z M. Z., ten też akceptował, że faktura będzie wystawiona

na jego nazwisko, a pozwany tylko przekazał zgodnie z tymi ustaleniami dane do faktury. Co więcej, z zeznań powoda wynika, że M. Z. wysyłał mu niektóre z części koniecznych do naprawy, by obniżyć jej koszty.

Odbiór samochodu po naprawie także był uzgodniony z tym ostatnim i to on wysłał swojego innego pracownika, by ten wziął samochód. W tym okresie pozwany już nie miał żadnych powiązań zawodowych z M. Z..

Wszystkie dowody w sposób spójny wskazują, że pozwany poza etapem wyszukania warsztatu samochodowego, w którym miała być dokonana naprawa, skontaktowania ze sobą zlecającego naprawę i wykonującego ją nie miał żadnych dalszych związków z kwestią naprawy pojazdu.

Powództwo podlega zatem oddaleniu, ponieważ powód nie udowodnił, by przysługiwała mu względem pozwanego wierzytelność dochodzona pozwem, nie zawarł on z powodem żadnej umowy, której treścią miała być naprawa samochodu.

Z uwagi na uznanie, że pozwany nie ma legitymacji procesowej do występowania w niniejszej sprawie i brak podstaw do skierowania wobec niego roszczenia nie wymaga omówienia opinia biegłego, która oceniła prawidłowość wyliczenia kosztów tej naprawy.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc, zasądzając na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego zgodnie z przepisami Rozporządzenia MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – par. 2 pkt. 3 oraz poniesione wydatki na opinię biegłego.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)